

μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὁ Rieni παρειτάθη τὸ πρῶτον ἐν Δρέσδη καὶ μετὰ 27 ἔτη εἰς τὸ «Λυρικὸν Θέατρον» τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὴν συναλλάξαν ἢ κ. Φωκᾶ ἔψαλλε μὲ διαύγειαν φωνῆς τὸ «Ah! perfide parjure» τοῦ Beethoven καὶ τὸ «La flûte enchantée» τοῦ Μότσαρτ, ὁ δὲ παρεπιδημῶν βιολιστὴς Ludlow, μαθητὴς τοῦ διασήμου καθηγητοῦ τοῦ βιολίου Ο. Sencik ἐξετέλεσε τὸ Concerto εἰς sol min. τοῦ Bruch.

Εἰς τὸν «Σύνδεσμον τῶν Συγγραφεῶν» ἐδόθησαν δύο ἐξώχως καλλιτεχνικαὶ προσεπερίδες, ὧν μετέσχον αἱ παρεπιδημοῦσαι ἑξοχοὶ ἠθοποιοὶ κυρία Μίλα Τέρρεν καὶ Λευκὴ Τουταίν.

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τμήμα τῆς «Société des instruments anciens de Paris», (κοναρτέιτο) ἧς προεδρεύει ὁ Saint-Saëns. Ἐνεφανίσθη δις εἰς τὸ Β. Θέατρον, ἐκτελέσαν συνθέσεις τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος ἐν οἷς καὶ τινος ὀλιγῶς ἀγνώστου. Ἐπίσης ἀφικνέται ὁ διάσημος βιολιστὴς Bronislaw Huberman, ὅστις θὰ δώσῃ δειγμάτων τῆς τέχνης του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσού», θὰ ἔλθῃ δὲ καὶ ὁ θίασος τῆς Sacha Guitry εἰς τὸ Β. Θέατρον, μὲ ἱμπροσάριον τὸν σκόρτα ἐπιζήλους μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας κ. Κονταράτον.

Ὁ «Σαντεκλαίρ» θὰ παιχθῇ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν θιάσων, ὅν ὧν ἐγένοντο αἱ δοκιμαίαι, μὲ τὸν αὐτὸν φαντασιώδη ἱματισμὸν καὶ τὰς αὐτὰς οὐταγραφίας. Ὁ θίασος θὰ περιοδεύῃ εἰς Ἐνδρώπην καὶ Ἀμερικὴν.

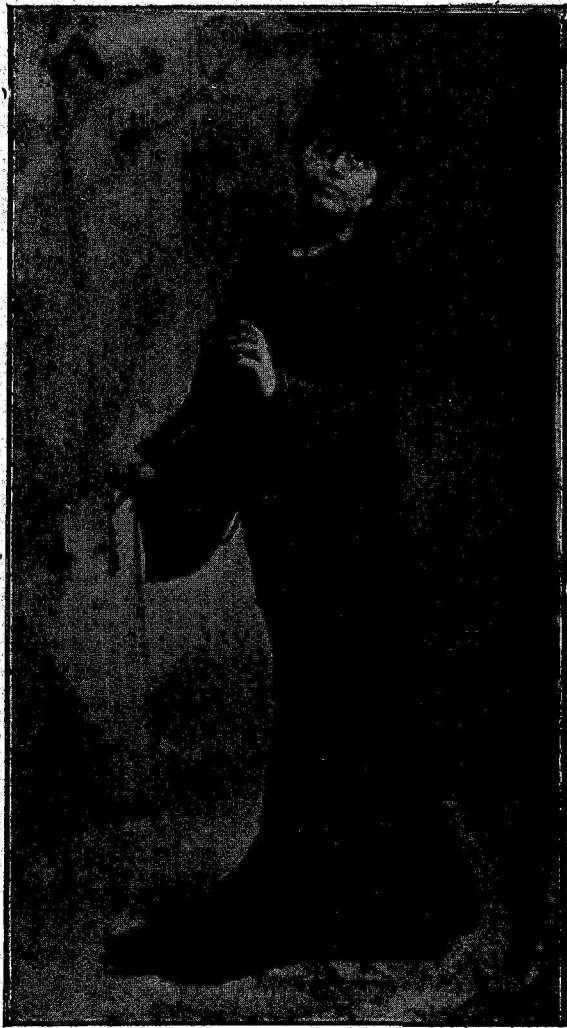
Ἡ Ῥωσικὴ Ἀυτοκρ. Μουσικὴ Ἐταιρεία ἐώρτασεν τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς. Ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Rubinstein, ὅστις ἐπιστρέφων εἰς Ῥωσίαν μετὰ τινα ἀρὰ τὴν Ἐνδρώπην περιοδεύων, ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ῥώσοι μουσικοὶ οὐδέτι δὲν ἦσαν ἐξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτοι, ἀλλὰ νομομαθεῖς, ὡς ὁ Τσαϊκόφσκι, ἰατροί, ὅπως ὁ Borodins, ἢ ἀκόμη καὶ στρατιωτικοὶ ἢ ναυτικοὶ ὡς ὁ Rimsky-Korsakow, ὁ Lwoff, ὁ Moussorgsky καὶ ἄλλοι. Ἔσχε τότε τὴν φιλοδοξίαν νὰ προμηθεύσῃ τὴν Ῥωσίαν δι' ἐπὶ μουσικῶν κέντρον.

Ἡ Ζάππειος ἐπιτροπὴ ὁριστικῶς θ' ἀνσφίξῃ θερινὸν θέατρον εἰς τὸ Ζάππειον, δαπανῶσα πρὸς τοῦτο 130,000 δραχ.

Εἰς τὴν Ῥώμην ἐδόθη νέον μελόδραμα τοῦ Λεονκαβάλλο, ἢ «Μαγιά». Τὴν ὀρχήστραν διήνθυσεν ὁ Μασκάνι. Τὸ ἔργον, μουσικῶς πιστὸν εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρον κατεχειροκροτήθη. Ὁ ἴδιος ἐτελείωσε καὶ δύο ἄλλα μελοδράματα: Τὴν «Καμήτσια Ῥώσσα» καὶ «Μαλμπρούκ» κωμωδίαν.

Παρὰ τὴν ἀναγραφεῖσαν εἶδησαν ὅτι ὁ Λέχαρ ἀπέσυρε τὴν νέαν του ὀπερέτιαν ὁ «Υἱὸς τοῦ Ἡγεμόνος», αὕτη ἀριθμεῖ μέχρι σήμερον 114 συνεχεῖς παραστάσεις.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὀπερέτιας, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἀντληθῆ ἀπὸ τοῦ Ἀμποῦ «τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων», παρουσιάζει ἐπὶ σκηρῆς Ἑλληνὰ ἀρχιλήσταρχον ὁ ὁποῖος διατρέμεται τὰ λότρα ἐξ ἀπαγωγῶν ἅς διαπράττει μεθ' ὑπουργῶν. Ἐπίσης σατυροῦνται οἱ ἀστυνόμοι καὶ παρισταναὶ ὡς συναδελφούμενοι μὲ τὸν ληστήν. Τὸ λιμπρέτο προσβλητικώτατον διὰ τὴν Ἑλλάδα παίζεται ἀμετάβλητον καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, ἢ μουσικὴ του ὁμοῦς εἶνε μεστὴ γοητείας.

Ροζαλίτ Νίκα
Εἰς τὴν «Βεντάγια». *

Ἡ Βυζαντιολογικὴ Ἐταιρεία συνέταξε μακρὸν ὑπόμνημα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι βυζαντιανῶν μνημείων. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, ὅπερ θὰ ἐκτυπωθῇ εἰς ἴδιον τεύχος, ἀποτελεῖ λεπτομερεστάτην μελέτην περὶ τῶν βυζαντιανῶν κτισμάτων τῶν σωζομένων ἀνὰ τὴν ἑλευθέραν Ἑλλάδα. Ἐν αὐτῷ γίνεται μακρὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν λόγῳ μνημείων. Περιέχει ἀναλυτικὴν ἔρευναν τοῦ τρόπου καθ' ὃν γίνονται αἱ ἐπισκευαὶ μεσαιωνικῶν μνημείων ἀλλαχοῦ, ἐν Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Γερμανίᾳ κτλ. τῶν ἀπαιτουμένων τεχνικῶν γνώσεων καὶ ἀποφαίνεται ὁμοφώνως, ὅτι εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος ὅπως συσταθῇ συμβούλιον ἐξ ἀρχιτεκτόνων καὶ βυζαντιολόγων, ὅπερ ὑπευθύνως καὶ μετὰ συστηματικῆν μελέτην νὰ προβαίη εἰς τὰς ἐπισκευὰς τῶν μνημείων, ὡς γίνεται πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωσε μίαν συναλλάξαν ὁ νεαρότατος Ἀυστριακὸς βιολιστὴς Godfrey Ludlow, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρεσβυτοῦ τῆς Ἀγγλίας. Ἐξετέλεσεν ἐκτὸς ἄλλων τὸ Concerto εἰς re mineur τοῦ Tartini, τὸ Zigeunerweisen τοῦ Sarasate. Διακρίνεται μάλλον διὰ τὴν τέχνην ἢ διὰ τὸ αἶσθημα.